

MARCIN SENDECKI

---

parcele

MARCIN SENDECKI

Parcele

Miasto, zepsuty mięsień; pasterze prowadzą
kobiety, wózki i kosze porzeczek. Miękkie dzieci
wirują na placu. Głodny, nieruchome (rozmnażajcie się,
czyńcie mnie sobie poddanym).

Dotykanie się; kiedy wesołe chustki żegnają
żołnierzy, wychodzimy z kina i idziemy w lewo.
(Poruszać ustami, otwierając drzwi). Znowu mówi
przeze mnie specjalny pułkownik i obudzony śmierzę
szpitalem i śniegiem. To zwykle; chłopiec w oknie
naśladuje motor, kot śpi za ścianą z pyskiem pełnym ryb.

Skrzep słońca, sadzy i sytego mrozu; patrzę,
kiedy mówisz. Nie wiedzieć, że nisko porusza się
śnieg i nazywam płaszcz, popiół i resztę przedmiotów.

MACIEK TANNER OTWIERA PUDEŁKO Z TEKTURY

Czarny pokój, w którym wewnętrzna partia
metodycznie krwawi. Każdy wieczór się kończy
poprzednim wieczorem. Dwór w skrzynkach,
łechtaczki z wolframu.

Pies, piłka.
(kolory lżejsze niż spalona
skóra; odkryte, starte)
Odwrócone.

MÓJ FRYZJER OGLĄDAŁ W TV SERIAL O JEZUSIE

Bardzo mądry człowiek. I jak on,
skubany, cuda kombinował. Wszystko
ustawione, samemu nie sposób. Płacę.
Idę do drzwi. Sam wkładam czapkę. Padam.
Podnoszę się. I widzę to jasno, podeszwy
moich butów są śliskie jak lód.

Skaleczenia, ciepłe; budynki w kropli żywicy
wyplutej z pociągu. W każdym z nich kłębek nici,
fiolkowa twarzyczka. Wyciągnij lepkie palce, jeden
ruch, najmniejszy.

TYTUŁ

Andrzejowi Sosnowskiemu

Więc weź i wskaż. Dwóch z wózkiem
do szafy. Albo do śmieci. Normalnie,
pod wierzbę. Do sutereny. Tam, wiesz,
gdzie baniak i fikuśna kłódka.

Allo, panowie? Panowie jesteście?
To trzeba teraz biureczko na trzecim,
a reszta z Różą, przejść się po obiekcie.

Krzesełka, z szczęściu. Nie ma się
najlepiej. Dniówka za jutro. Niech
się wskaże sam.

Wszystko mniejsze. Wsiadłem z tramwaju
i porównuję krajobraz z instrukcją. Kiosk.
Gawron. Dziewczynka wkłada w usta dwa
różowe palce. Nie sposób się zgubić.

Drzwi brzydkie. Schody brudne. Policzyłem
stopnie: cztery, więc brudu niewiele. Dzwonię.
Zostaję tam, wewnątrz. Wychodzę. Ciemniej. Nie

ma nawet śniegu. Niezbyt dobrze widać, ale
przeczytałem, że tramwaj się zjawi
za dwanaście minut. W kieszeni mam książkę,
zapalki i tytoń. Nic mi nie wiadomo.

FRAGMENT

Każdy wers tego wiersza ciągnie
w inną stronę. Tedy szczur
biega między linijkami, podczas
gdy tytuł – wymierzony w słońce – pławi
się w morzu wirtualnych listków.
Tak dobrze? To daj.

Popiół, pomarańczowe
lupiny w pokoju, na schodach.
Na łóżku z fotografii. Twój pies
śmierdzi, nim otworzysz drzwi.

Prawie trójkątne, natarczywe okno. Chustki
kobiet wymienionych w liście, na stole. Prostokątnym,
pudełko zapalek. Długie jak fiord, jak narty z hikory.
Oddzielne. Działka, źrenice i więzadła kobiet.

MACIEK TANNER, RYTMY

Ciepło w ustach. Wszyscy
dla mnie dobrzy. Wykrzykuje
wszystko i wszystko się zwija,
wędnie i łąduje tu. Wszystko
dobre. Kartofle, listy, kopanie

kartofli. Nie opowiem ci żadnej
prawdziwej historii.

W (

upić się szybko i spać; sekretny
ogród w poszarzałej ziemi. Ukryte
w kaszlu, w kilku taktach płuc). Mam
w ustach benzynę, pielęgnuję, palę.

Marcinowi Świetlickiemu

Dobranoc, ciemno. Tłuszcz klaszcze
w szklance. Nieladne zęby gryzą jabłko z wosku.
Sztucce, talerze i paznokcie śliskie. Jest
sen. I we śnie się moszczą pocztówki błyszczące:
motyl, syrena, wąż z podwójnym prąciem.

Księżyc nad stawem. Nowe
domy sterczą. Dostyc ciągle widno,
pusto. Chcę, żebyś zobaczyła, więc
wyciągam rękę i mówię: no, tak.

Sukienki, zdrobnienie. Za chwilę
uwierzą, że metro cieknie pod kwartałem
markiz. Południe jest plamą i rośnie w kierunku
szyldu rzeźnika i korzennych sklepów.

Beztroski, plecami wsparty
o stalową siatkę. Kirkut. Mieszkańcy
wzgórza: pies, krowa i kret. Naczynia (krynico
radości). Gwiazda prowadzi poszczególne stada.

LUSTRO

Dla Marcina Barana

Wszystkie fotografie bez wątpienia wierne. Światło
się zmieni i skreśli kolory. Bury kark cerkwi i złupiony
park szernieją, podobne zębom miejscowej ludności. Sporządza
raport, wciska szpilki w mapę, którą rysował, zamykając oczy.
Chory ze śmiechu. Przeniesiony znikąd.

Ten utwór jest udostępniony na licencji Licencja Wolnej Sztuki 1.3.

Źródło: <http://wolnelektury.pl/katalog/lektura/sendeki-parcele>

Tekst opracowany na podstawie: Marcin Sendeki, *Parcele*, Fundacja „brulionu”, Kraków-Warszawa 1998.

Wydawca: Fundacja Nowoczesna Polska

Publikacja zrealizowana w ramach projektu Wolne Lektury (<http://wolnelektury.pl>). Dofinansowano ze środków Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego pochodzących z Funduszu Promocji Kultury.

Opracowanie redakcyjne i przypisy: Aleksandra Kopeć, Wojciech Kotwica.

Okładka na podstawie: stanze@Flickr, CC BY-SA 2.0

ISBN 978-83-288-5825-1

Wesprzyj Wolne Lektury!

Wolne Lektury to projekt fundacji Nowoczesna Polska – organizacji pożytku publicznego działającej na rzecz wolności korzystania z dóbr kultury.

Co roku do domeny publicznej przechodzi twórczość kolejnych autorów. Dzięki Twojemu wsparciu będziemy je mogli udostępnić wszystkim bezpłatnie.

Jak możesz pomóc?

Przekaż 1% podatku na rozwój Wolnych Lektur: Fundacja Nowoczesna Polska, KRS 0000070056.

Dołącz do Towarzystwa Przyjaciół Wolnych Lektur i pomóż nam rozwijać bibliotekę.

Przekaż darowiznę na konto: [szczegóły na stronie Fundacji](#).